

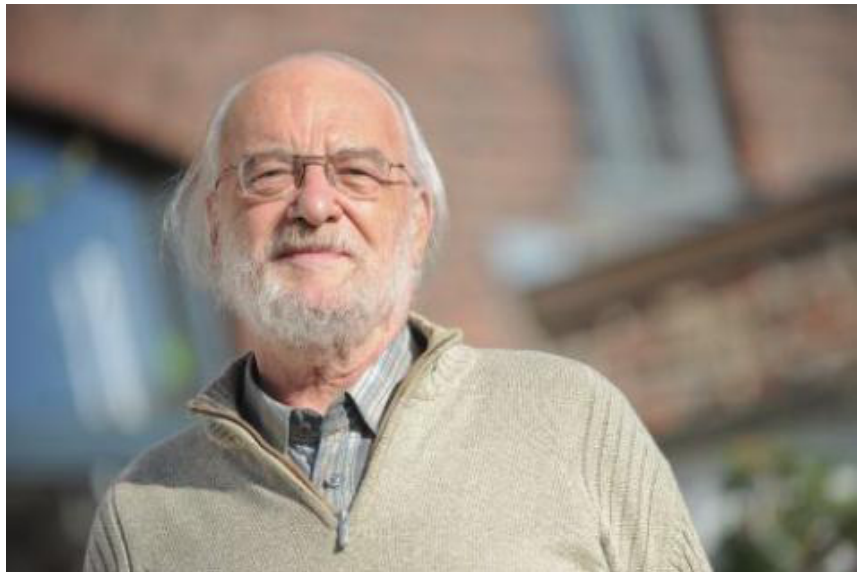
In memoriam Michel Capron

André Mommen

In het lentenummer 2002 debuteerde Michel Capron in het *Vlaams Marxistisch Tijdschrift* met een artikel over de ondergang van Sabena. Het was een bijdrage die enige weerklank kreeg. De parlementaire onderzoekscommissie vroeg de tekst op. Het was duidelijk dat het *Vlaams Marxistisch Tijdschrift* met deze nieuwe medewerker een sterke figuur aan boord had gehaald die vooral de sociale rubriek vorm en inhoud kon geven.

Michel schreef zijn bijdragen altijd in zijn moedertaal, het Frans. Ze verschenen ook in *La Revue nouvelle*, zonder dat dit ooit tot enige bevraging leidde. Want het *Vlaams Marxistisch Tijdschrift* en *La Revue nouvelle* komen uit twee totaal verschillende intellectuele en politieke werelden. *La Revue nouvelle* ontstond vlak na de Tweede Wereldoorlog als de spreekbuis van de progressieve katholieke Franstalige intellectuelen en het blad is dat tot op heden altijd gebleven.

Vaak bewerkte Michel Capron ook nog eens zijn bijdragen voor *La Revue nouvelle* nog eens een Vlaams publiek. Want Michel sprak ook perfect Nederlands. Hij kende Vlaanderen goed, ook al woonde hij nu in de buurt van Charleroi en werkte hij tot aan zijn pensionering in 2005 aan de UCL. Michel Capron was immers “geografische Vlaming”. Hij had zijn middelbare school aan het college Sint-Barbara in Gent afgerond. Zijn familie kwam uit Frankrijk. Zijn vader was personeelschef bij de Gentse katoenbaronnen. Na Sint-Barbara studeerde hij economie aan de *Facultés Universitaires Notre Dame de la Paix* te Namen, toen nog een stil provincienest, nu de hoofdstad van Wallonië. De keuze voor Namen was vroeger nooit zo uitzonderlijk. Dat parcours werd door studenten uit de katholieke Vlaamse bourgeoisie soms gevolgd.

Jean-Luc Dehaene was bijvoorbeeld ooit één van hen.

Michel Capron zocht na zijn afstuderen al snel de christelijke arbeidersbeweging, nl. de MOC (Mouvement Ouvrier Chrétien) op. Na de Grote Staking van 1960-'61 zocht de MOC, de tegenhanger van het ACW in Vlaanderen, moeizaam haar eigen weg door een aanval op de nogal reactionaire PSC, de Franstalige vleugel van de oude CVP, te beramen. Dat plan werd uitgevoerd via de vorming van de pressiegroep *Démocratie chrétienne*. Uiteindelijk met weinig blijvend succes. De rechtervleugel van de PSC hergroepeerde zich via de CEPIC waarin men nogal wat onfrisse figuren aantrof.

De christelijke vakbeweging leefde echter in Wallonië in de schaduw van het oppermachtige FGTB en de *Parti Socialiste*. Voor de MOC was er dan ook politiek gezien weinig te verdienen. In de PSC had men te maken met de adellijke partijbaronnen die verknocht waren aan de grootgrondbezitters en de Brusselse holdings,

hier dan vooral de *Société Générale de Belgique*. Het is in deze sfeer van verdrukking dat Michel Capron zijn weg moest vinden.

Toen na de episode van “Walen Buiten” de UCL in Waals Brabant neerstreek, ontstond er echter ruimte voor de oprichting van de FOPES, voluit *Faculté Ouverte de Politique Économique et Sociale*. Dit initiatief gebeurde naar het model van de Britse *Open University*. FOPES richtte zich op mensen die al een baan hadden, maar geen universitair diploma. In werkelijkheid wilde men ook en vooral een “arbeidersfaculteit” zijn die vakbondsleden en -functionarissen cursussen aanbood. Om dat werk goed te kunnen doen, had men een documentatiecentrum nodig dat de hele sociale sector bestreek en voor de broodnodige documentatie kon zorgen. Michel Capron vond hier werk als documentalist.

Maar blijkbaar vatte Michel Capron zijn taak erg ruim en serieus op. Het aanleggen van documentatiemapjes resulteerde weldra in een niet-aflatende stroom van

publicaties. De publicatielijst van menige hooggeleerde professor verbleekte er bij. Zodanig zelfs dat hij ook enige internationale naamsbekendheid en waardering verwierf. Vooral dan voor zijn expertise met betrekking tot de Belgische staalindustrie. Zo was het Michel Capron die een lang artikel over dit onderwerp publiceerde in het standaardwerk van Yves Mény en Vincent Wright, *La crise de la sidérurgie européenne* (Parijs: PUF, 1985).

In de Waalse christelijke vakbondswereld werd Michel Capron weldra een geziene figuur. Hoewel hij een relatieve buitenstaander was en bleef, wist men hem bij sociale conflicten én onderhandelingen als expert te vinden. Bij zijn pensionering zorgde de FOPES voor een afscheidscolloquium. Het auditorium zag toen zwart van de vakbondsmilitanten. Dat waren eigenlijk zijn mensen.

Michel Capron was in zijn woonplaats Montigny-le-Tilleul actief binnen Ecolo. Hij behoorde er, als medeoprichter van de lokale afdeling, niet tot de typische leden van deze partij. De groene ideologie kwam ook niet aan de orde in zijn vele publicaties. In feite behoorde Capron gezien zijn vakbondsengagement niet tot de typische rekruteringsbasis van Ecolo. Maar sociologisch waren er natuurlijke wel de nodige raakvlakken tussen hem en de groenen. Dat verklaart allicht ook zijn engagement in die richting.

Zijn engagement voor het *Vlaams Marxistisch Tijdschrift* mocht er ook wezen. Een nummer zonder een bijdrage van Michel voelde vreemd aan. Michel kwam zelf met voorstellen. Er hoefde geen sociaal conflict van enige omvang of betekenis uit te breken, of Michel maakte na afloop, als het even kon op de ultieme deadline, snel een verslag. Hij hield het daarbij niet alleen bij Wallonië, zoals men zou verwachten, maar schreef met even groot gemak en nog meer deskundigheid over de problemen bij Opel Antwerpen of Ford Genk. Kortom, zijn overlijden laat een grote leemte na. Ook in de wetenschappelijke kringen die zich met de sociale verhoudingen in België bezighouden.